

NUMMELAN
∞
PONITALLI

Merja Jalo

Varkaiden
kuningas

WSOY

Merja Jalo

Varkaiden kuningas

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

HELSINKI

© Merja Jalo ja WSOY 2016

ISBN 978-951-0-41455-2

Painettu EU:ssa

Sisällys

<i>Kafka</i>	7
<i>Tuulen siivin</i>	14
<i>Missä varjot kulkevat</i>	20
<i>Kyyneleitä älä kuivaa</i>	26
<i>Odottamaton yllätys</i>	32
<i>Salaisuus paljastuu</i>	39
<i>Antinean vastaisku</i>	45
<i>Yllätys tallissa</i>	53
<i>Royal Alcázar</i>	60
<i>Mahtimies</i>	67
<i>Valmisteluja</i>	72
<i>Taistelu radalla</i>	83
<i>Epätoivoiset metrit</i>	92
<i>Sabrina</i>	101
<i>Repen toivomus</i>	107
<i>Kulkue</i>	113
<i>Palio di Sienna</i>	119
<i>Voittaja</i>	130
<i>Leijonan luola</i>	137

Kafka

Kaikki oli kuin satua. Repe Jussilan loputon odotus oli viimein päättynyt ja hän oli saanut takaisin hevosensa Kafkan. Hän oli yhä Italiassa ystävänsä Kirsti Lahden kanssa, sillä hevosen tuominen kotiin vei aikaa. Piti täyttää papereita, tarkistaa että rokotukset olivat voimassa ja miettiä kuljetaanko Kafka autolla mannerteitse koti-Suomeen. Matkasta tulisi pitkä ja rasittava. Mutta pääasia oli, että hevonen saataisiin vihdoin ja viimein Nummelaan.

Kun Repe ajatteli kaikkea sitä, mitä he olivat matkan varrella kokeneet, hän ei millään tahtonut uskoa, että viimeinkin hevonen oli siinä. He olivat löytäneet Kafkan ja saaneet sen takaisin.

– Hevosta haettiin Slovenian tippukiviluolilta,

Italian Salernon rannoilta ja lopulta Sveitsistä. Ja nyt viimein vanhoilta kotinurkiltani, Cavalli di Antinean maastoista.

Seikkailut olivat muuttuneet päivä päivältä arvaamattomammiksi. Kuka olisi uskonut, että kaksi mafiosoklaania taisteli hänen hevosestaan. Hevosvarkaavat olivat tehneet kaikkensa likaisten tavoitteidensa eteen.

– Mutta minä en luovuttanut.

Hän ja Kafka olivat yhtä.

Nummellan ponitallilla oli ehditty luopua toivosta, että Repen GP-ratsu joskus saapuisi takaisin. Tallin omistaja, Pentti Nummela, ja hänen Jenni-siskonsa olivat jo varovasti ilmaisseet kantansa, että Repen ehkä täytyisi ostaa itselleen uusi hevonen ja unohtaa Kafka.

Miten hän olisi voinut unohtaa hevosen? Kafka oli hänen ystävänsä. Ajatus vaihtamisesta oli mahdoton. Yksikään toinen hevonen ei ollut hänen mustan juoksijansa veroinen.

– Kafka hakkaa nopeudessa jokaisen.

Se oli järkevä ratsu, joka oppi kaiken ja yritti aina parhaansa.

Repe nojasi hevosaitauksen porttiin ja hymyili nähdessään Kafkan piehtaroinnassa. Ratsu nautti olostaan.

– Nyt se on onnellinen, Kikka sanoi.

Etsintä oli päättynyt.

Repe kietoi rakastuneesti kätensä Kikan ympärille.

– Niin minäkin olen.

Tyttö hymyili.

– Ihanaa, että tälle kaikelle tuli onnellinen loppu. Pelkäsin kuollakseni, että menetät sen vuorilla.

Hetken ajan Repekin oli kuvitellut kaiken loppuvan Dario Russon järjestämään tuhon päivään. Hänen oli pakko kiittää äitiään nopeasta ja uhrantuvasta toiminnasta. Maria Carena oli heittäytynyt puolustamaan poikansa hevosta ja vain sen vuoksi Kafka oli pelastunut.

– Äiti teki rohkean ratkaisun, kun lähti hakemaan vasta-ainetta kaupungista.

– Olen samaa mieltä. Tiesitkö, että äitisi pelasti samalla Provenzanon ratsut? Ne kolme tammaa, jotka laidunsivat siellä Kafkan kanssa.

– Rokottiko hän nekin?

Kikka nyökkäsi.

– Hän ei jättänyt hevosparkeja Saalistajan uhriksi. Mutta sitten Darion joukot tulivat, eikä hän ensin ehtinyt saada rokotetta Kafkaan.

– Se mahtoi olla paha tilanne.

– Kafka ei antanut kiinni. Äidillesi ei jäänyt muuta keinoa kuin laskea Kafka karkuun.

– Siinä äiti teki oikein. Ajattele Kikka, jos Dario olisi onnistunut aikeessaan ja antanut Kafkalle virusta sisältävän piikin. Se olisi kuollut, tai ainakin se olisi jäänyt ikuisesti tartuntaa levittäväksi näivetystautiseksi hevoseksi.

– Ihan kamalaa!

Pelottavan julma Dario asui vuoren rinteellä. Paikkaa kutsuttiin nimellä Ardente Flamenca, eli Tulinen Flamenca. Häikäilemätön mies oli saanut lempinimekseen Saalistaja, koska hän oli erikoistunut ryöstämään kyvykkäitä kilpahevoseja ja kuljetti ne sen jälkeen Romaniaan teurastamolle. Siten hän mahdollisti omien ratsujensa kisavoitot mm. Palio di Siennan hevoskisassa.

– Mutta katso Kafkaa. Siinä se on terveenä. Päihitimme Darion joukot vuorilla myös sinun ansiostasi Kikka.

Tyttö punastui mielihyvystä.

– Vielä mitä...

– Tuo on turhaa vaatimattomuutta. Olet sankaritar ja ansaitset palkinnon.

– Millaisen palkinnon?

– Tällaisen.

Repe kumartui suutelemaan tyttöä ja Kikka

vastasi suudelmaan halukkaasti. Vuorilta tuleva tuuli tanssitti säteitään hiekalla ja Repe havahtui vasta, kun joku töykkäsi häntä päällään.

– Mitä ihmettä! Kafka! poika torui nauraen.

– Se on mustasukkainen sinusta.

Ruuna työnsi päänsä heidän väliinsä ja puhalsi lempeästi sieraimistaan.

Repe pörrötti Kafkan harjaa.

– Olet ihan mahdoton.

Hänen sydämensä paisui onnesta, oli täydellistä olla jälleen hevosen omistaja.

– Hei, puhelimeni soi.

Kikka tarttui kännykkäänsä.

– Titta! Oletko se sinä?

Marjatta Aaltonen, Kikan paras tyttöystävä oli huolissaan Repen kadonneesta hevosesta.

– Miten teillä siellä menee? Titta kysyi. – Onko Kafkaa nähty?

Kikka nauroi.

– Olemme löytäneet hevosen!

– Älä viitsi pilailla.

– Totta joka sana.

Sitten hän kertoi Titalle, mitä Italiassa oli tapahtunut.

Titta tuntui huolestuvan.

– Minua pelottaa teidän seikkailunne.

– Ei meille enää mitään tapahdu. Tulemme kohta kotiin.

Yhteys särisi ja pätki.

– Toivottavasti tulette. Kaikki odottavat teitä. Mutta minulla on outoja aavistuksia, en huokaise helpotuksesta ennen kuin näen teidät itse.

– Turhaan huolestut, Titta. Ei meidän päälle kukaan enää käy. Päihitimme kokonaisen rosvojoukon.

Vastaus ei vienyt pois Titan pelkoa.

– Olkaa nyt varuillanne siellä. Mafiosot voivat tehdä mitä tahansa, jopa tappaa. Olen lue-
nut lehdistä, mitä ne touhuavat. Italiassa toimii maailman voimakkain rikollisorganisaatio. Ajatteles. Ne uskaltavat kavaltaa rahaa jopa valtiolta.

Titta tiesi kamalasti asioita.

– Me tunnemme toistaiseksi vain Provenzanot ja Russot.

– Teidän pitää tulla heti kotiin sieltä.

– Paperiselvitykset vievät aikaa, Kikka sanoi.

– Mutta kyllä kaikki hyvin menee. Sillä välin käytän aikani maisemien ihailemiseen. Antinean tila on suurenmoinen. Läheisessä lammessa ui tänään joutsenia. Olisitpa nähnyt. Olen niin ylpeä Repestä. Uskon, että hänen ja Maria Carenan välitkin alkavat lämmetä.

– Kuulostaa hyvältä, Titta sanoi. – Ja toivottavaa olisikin, että perhe yhdistyisi. Mutta olkaa nyt varovaisia kun ratsastatte siellä. Pitäkää silmänne auki. Minulla on sellaiset kutinat, että vielä tapahtuu jotakin.

Kikka sulki puhelimen, mutta Titan ennustus muutti Kikan olon epävarmaksi.

Hän vilkaisi korkealle kohoavia lumipeitteisiä vuoria. Jos rinteillä liikkui mafiosoja, niitä ei näkynyt.

Tuulen siivin

Repen silmät loistivat. Pitkästä aikaa hän istui mustan Kafkan selässä ja tunsi saman hurmion kuin aina ratsastaessaan hevosella. Nyt kaikki oli erilaista, kun hän oli löytänyt Kafkan. Tätä tunnetta poika ei vaihtaisi mihinkään. Perässä ratsastava Kikka iloitsi heidän onnestaan.

Innostunut hevonen tömisteli jalkojaan ja heitti siroa päätänsä. Halusiko se juosta? Polku johti mäelle, joka kasvoi tammia. Valo siivilöityi vihreiden lehtien lomitse ja muodosti maahan liikkuvia varjoja. Puiden oksilla visersivät linnut. Mahtoivatko nekin olla iloisia Kafkan löytymisestä? Repe mietti.

Vuorilta kulkeva tuuli liehutti hevosten harsjaksia, kun ratsut ponnistelivat ylös lähes pysty-

suoraa mäkeä. Polulle pudonneet männynkävyt pyörivät niiden jaloissa. Edessä näkyivät eteläiset rinnekedot ja kukkia kasvavat niityt.

– Kyllä on kaunista, Kikka sanoi. – Katso tätä kukkaketoa! Orvokkeja, keltamoja ja sika-angervoa. Tiesitkö, että olen haka biologiassa? Tunnistat kaikki kasvit.

Repe virnisti.

– Luulin, että Päkä on asiantuntija.

Kieltämättä kauppaneuvos Kiisken Päivi-tytär tunnisti kasvit ja eläimet, jopa latinankielisiltä nimiltään.

– Saatan olla yhtä hyvä, tyttö sanoi iloisesti.

Hän katsoi, miten yläpuolella avautuvan sinisen taivaankannen alla kulki poutapilviä. Heti kun katse laskeutui kanjoniin, erottui seutua halkova rajajoki. Se kiemurteli rauhallisena maiseman halki.

– Juotetaan hevoset lähteellä, Repe sanoi.

Poika ohjasti Kafkan kirkasvetisen lähteen luokse, joka ilmestyi heidän eteensä.

– Tämän lähteen nimi on *Fonte del re*, Kuninkaan lähde, Repe sanoi.

Lähteen ympärillä kasvoi tuuhealehtisiä puita, joiden lehvistöä tuuli liikutti.

– Ihana paikka! Kikka huudahti.

– Eikö olekin!

– Mistä lähde on saanut nimensä?

– Italian viimeinen kuningas Umberto, jota sanottiin Piemonten prinssiksi, opiskeli aikoinaan Torinon sotilasakatemiassa. Isänsä pyynnöstä Umberto nai Marie-José Charlotte Sophie Amélie Henriette Gabriellen, Belgian kuninkaan tyttären. Eikö ollut pitkä nimi tytöllä? Rakastunut pari kohtasi tällä lähteellä ja silloin lähde nimettiin Kuninkaan lähteeksi.

– Miten suloista ja romanttista! Kikka huudahti.

– Eikö olekin? poika kiusasi. – Täällä he suutelivat kenenkään tietämättä hartaasti ja pitkään...

– Jatka, tyttö yllytti. – Pidän tarinastasi.

Repe sieppasi tyttöä käsivarresta ja veti itseään kohti.

– Hei, mitä sinä nyt?

– Demonstroin, Repe kujeili. – He tekivät tällä tavalla...

Pojan suu painui tytön suuta vasten ja Kikan vatsanpohjassa liitelivät perhoset.

– Voi Repe..., Kikka sanoi.

Häntä ei ollut koskaan suudeltu satulasta käsin. Se tuntui mahtavalta. Hän olisi jatkanut pidempäänkin, mutta Moliere peruutti pois lähteen reunalta ja he ajautuivat erilleen.

– Pahuksen hevoset! Ne eivät ole ajan tasalla, poika nauroi. – Meidän täytyy jatkaa matkaa.

Jyrkkä kivinen polku johdatti matkalaiset alamäkeen. Pitkä heinikko kumarsi heille rohkaisevasti.

– Nyt laukataan! Repe huudahti.

Hän lyhensi ohjia ja Kafka hypähti eteenpäin intoa täynnä. Mielelön riemu valtasi heidät, kun hevoset lähtivät laukkaamaan. Maisemat suorastaan lensivät silmien ohi ja kaiku kiidätti kavioiden rytmiä läheisistä kallionseinämistä. Edellä laukkaava Kafka tuntui olevan yhtä ainoaa liitävää tuulta. Hevosen musta harja ja häntä liehuivat tuulessa. Se juoksi sieraimet suurina ja aurinkoloisti yönmustan ratsun lautasilla.

Kikan oli kannustettava Moliereä, ettei jäisi jälkeen, kun suuri musta siivitti pojan hurjaan lentoon läpi ylätasangon. Vauhdissa poika ja hevonen tunsivat olevansa yhtä.

Kun viimein pysähdyttiin, Repe nauroi onnellisena.

– Näitkö Kikka? Kafka ei antanut edes paras-taan.

Repe taputti hevosen kaulaa ja hänen sanansa olivat täynnä lupausta:

– Teen Kafkasta nopeimman hevosen, mitä

koskaan on nähty. Kunhan saisimme sen pois maasta.

– Etkö sinä soittanut isällesi, että löysit hevoseksi?

– Soitin, ja kerroin. Mutta en paljastanut sitä, että tulin Italiaan vain Kafkan takia, en hyväntekeväisyysratsastuksen.

– Salaillet asioita, Kikka moitti.

– Onkohan se sukuvika? poika kysyi.

– Olen kuitenkin iloinen, että sinun ja äitisi välit ovat lämpenemässä. Kafka sai sen aikaiseksi.

Repe pyyhkäisi hiukset silmiltään.

– En olisi koskaan uskonut, että äiti laittoi Kafkan itsensä edelle. Hän todella välitti minusta. En unohda sitä koskaan.

– Hän teki sen rakkaudesta sinuun. Hankki rokotukset ja lähti Ravennaan rokotuttamaan Kafkaa, koska tiesi mitä hevonen sinulle merkitsee. Se oli suurenmoinen teko. Mieti! Hän rokotti Royal Alcázarinkin hevoset, vaikka ei omista niitä ja on huonoissa väleissä Provenzanon kanssa.

– Äiti on eläinrakas, Repe sanoi ja tunsi ylpeyttä. – Muuten Dario Russon miehet olisivat tuhonneet nekin.

– Hirveää! Mutta minä ihailen äitiäsi. Ajattele nyt.

– Äiti on hyväsydäminen, vaikka Provenzanot ovat sikoja.

Kikalle tuli äkkiä kylmä.

– Jos Dario vahingoitti tammoja? Repe! Tästä tulee verilöyly, kun Provenzanot kuulevat tapahtumasta. He tulevat Cavalli di Antineaan vaatimaan selitystä. Silloin he saavat tietää, että Kafka on jälleen sinulla.

– Olet oikeassa. Se päivä ei ole kaukana.

– Äiti on vaarassa.

Repe synkistyi. Tulisiko vielä yhteenotto? Hän käänsi hevosen kotia kohti.

Rinteiden pensaat liikkuvat, mutta eivät tuulen voimasta.

Heitä katseltiin.

Taistelu Kafkasta vie Repen Italian suurimpaan ja vaarallisimpaan hevoskilpailuun, Palio di Siennaan. Vain voitto voi tuoda hänen hevosensa takaisin.

Kisa on täynnä liittoumia ja vihamielisyyksiä, joten Repen täytyy kerätä voimansa mahdollottomalta tuntuvaan tehtävään.

Repellä on kokemusta, mutta voiko hän menestyä vaarallisessa kisassa, johon Saalistajakin on laittamassa oman jokerikorttinsa. Kisasta tulee ennennäkemätön ratsastuksen taidonnäyte. Voiko Kafka voittaa?

Nummelan ponitalli –sarja lumoo lukijasukupolven toisensa jälkeen vauhdilla, jännityksellä ja ratsastuksen riemulla.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 414552

N84.2

ISBN 978-951-0-41455-2

